

Het temmen van de olifant

Deel 2
van de serie

Het buitengewone gewone leven
van Eva Goudsmid

Het temmen van de olifant

Joy Ligteringen

Colofon

Schrijver: Joy Ligteringen

Vormgeving cover- en binnenwerk: Elfenzaad Productions

Foto omslag: EnoytheWorld

ISBN: 9789464351200

3^e en herziene druk 2021 (Brave New Books)

2^e druk 2016 (Brave New Books)

1e druk verscheen in 2015 (New Lemurian Books)

Foto auteur: Studio Bulb, Carola van Dalen

<https://www.joyligteringen.org>

© Joy Ligteringen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without the written permission from the author and the publisher.

*De ingeboren liefde dwaalt nooit maar de andere kan dwalen
op drie manieren: doordat zij zich richt op het kwade, doordat
ze te veel kracht ontplooit of doordat ze te weinig kracht
ontplooit.'*

Uit: De goddelijke komedie Dante

Voorwoord

Het temmen van de olifant is het tweede deel van een serie van vier boeken. Het schrijven van dit boek voerde mij langs vele wegen, sommigen bevonden zich in andere realiteiten anderen weer langs aardse wegen. Ik beleefde weer heel wat avonturen, kreeg nieuwe inzichten en nieuwe vrienden. Ik vierde het leven.

Toen ik in 2007 aan *'De terugkeer van de healers'* begon, had ik geen idee van de lange reis die voor mij lag, een reis langs ongelooflijke ervaringen die naar realisatie, wat ook wel verlichting wordt genoemd, bleek te leiden. Nu veertien jaar later heb ik mijn idee over het bereiken van realisatie of verlichting flink moeten bijstellen. Ik weet nu dat de ontwikkeling van de ziel nooit stopt, dat de ziel steeds weer nieuwe ervaringen wil opdoen. Ik heb ervoor gekozen als gerealiseerd meester nog enige tijd op Aarde te blijven. Dat betekent dat ik gedurende die tijd ook mens blijf met alle uitdagingen die dat met zich meebrengt. Het enige verschil is dat ik niet meer verstrikt raak in mijn gedachten en emoties, daarover waakt de meester. Ook is mijn brein niet meer de sturende kracht in mijn leven maar mijn ziel en mijn Ik Ben. Ik zet mijn ongelooflijk mooie reis voort.

De serie *'Het buitengewone, gewone leven van Eva Goudsmid'* bied je de gelegenheid mee te reizen, te profiteren van de grote hoeveelheid informatie die mijn ervaringen hebben opgeleverd, zodat jouw reis wat makkelijker kan verlopen.

Ik wens je inspirerende reis!

Joy Ligteringen

1.

Mijn naam is van geen enkel belang mijn functie des te meer, ik ben de Getuige van Eva Goudsmid, een eervolle functie, zoals ik u in ons vorig boek reeds liet weten. Mijn taak bestaat hoofdzakelijk uit het registreren van alles wat er in Eva's leven gebeurt. Soms voel ik mij genoodzaakt om in te grijpen in dat wat Eva schrijft.

Inmiddels is het enige tijd geleden dat Eva en ik afscheid van u namen en we u wellicht achterlieten met een aantal vraagtekens. Het is tijd dat we ons weer bij u voegen en het verhaal verder vertellen zoals het verteld wil worden.

We verlieten u op het moment dat Tithua, een spirit, afkomstig uit een eeuwenoud geslacht van storytellers, zich bij Eva voegde en haar herinnerde aan de wereldse opdracht die ze ooit aanvaardde. Ik kan u vertellen dat leren samenwerken met Tithua net zoiets is als het opbouwen van een relatie maar dan met een spirit; het is wennen en tijdrovend. Een ware uitdaging voor iemand als Eva die het liefst in een hoog tempo leeft.

Het is niet het enige waar ze het hoofd aan moet bieden, daar zijn nog haar benarde financiële positie vanwege de letselschadezaak waar ze al jaren in verwickeld is, naast de aan- en vooral afwezigheid van Max in haar leven en het nog onopgehelderde familiegeheim.

In dit verhaal staat Eva weer het nodige te wachten. Haar recent verworven eerste stadium van meesterschap wordt danig op de proef gesteld en zal zich met behulp van de nodige uitdagingen verdiepen, want meesterschap verwerven stopt nimmer.

Om van u als lezer niet het uiterste te vergen volgt een korte samenvatting van het eerste boek '*De terugkeer van de healers*'.

Eva Goudsmid, een alleenstaande vrouw met twee gestrande huwelijken en drie volwassen kinderen, krijgt een wake-up call

door een auto-ongeval. De gevolgen zijn niet mis. Omdat ze een flinke whiplash heeft opgelopen moet ze haar werk opgeven waardoor ze in grote financiële problemen raakt. Pas twee jaar na het ongeval besluit Eva om de veroorzaker van het ongeluk aansprakelijk te stellen. Gaande de jarenlange procedure ervaart ze de macht van grote instanties zoals verzekeraars en banken en dat blijkt niet voor niets te zijn. Als ze tot over haar oren in de problemen zit, gooit ze het roer radicaal om en kiest ze voor het spirituele pad; ze begint mee te doen aan ceremonies waar ayahuasca wordt gedronken en sluit zich wat later aan bij een groep met de naam Sacred Circle. Eva noemt deze ceremonies zielenreizen. Vanaf dat moment komt ze in een stroomversnelling terecht en wordt haar leven weer op zijn kop gezet. Het ene vorige leven na het andere wordt herbeleefd, het ene inzicht na het andere volgt tot Eva begrijpt dat het de bedoeling is om de macht die ze in een vorig leven als priesteres in het oude Egypte verloor in dit leven terug te nemen. Uitgerekend de letselschadeprestatie blijkt haar daartoe een goede gelegenheid te geven.

Wanneer Eva Max, een advocaat, ontmoet weet ze dat hij de man is waar ze haar hele leven op heeft gewacht. Maar in plaats van een prachtige romance komt ze met Max steeds dieper in de problemen. Na verloop van tijd wordt het duidelijk dat ze elkaar uit een vorig leven kennen en een bijzondere liefdesrelatie hebben gehad.

Tijdens een zielenreis ontmoet Eva Anton waarmee ze een hechte vriendschap opbouwt. Anton is gay wat er voor zorgt dat ze zich niet verliest in een liefdesrelatie. Samen beginnen ze aan een healingopleiding. In de laatste week horen ze van de opleider waarom er in deze tijd zoveel lichtwerkers en healers op Aarde zijn en begrijpen ze beter wat hen te doen staat.

Als Eva besluit om haar oude vak van verpleegkundige weer op te pakken om uit haar financiële problemen en isolement te komen, lijkt er van hoger hand te worden ingegrepen.

Nog enkele niet genoemde maar wel belangrijke personages in het verhaal zijn Maria, een paragnost, White Bull, een spirit die via Ian Graham mensen adviezen geeft, Inanya, een Siberische sjamaan

die Eva met behulp van telepathie lessen aanreikt, Bas, een ex-minnaar, Gabrielle een reader en coach voor lichtwerkers, Freek, Eva's eerste echtgenoot en hun kinderen Rea en Katharina, Mahmood, haar tweede echtgenoot en hun zoon Sam.

Laten we ons weer bij Eva voegen. Eva is inmiddels op drift geraakt nadat ze haar huis heeft moeten verkopen. Op dit moment is ze net terug in een oud stadje aan de IJssel na een mislukte poging zich weer in Amsterdam thuis te voelen en een kort avontuur in Friesland

2.

Net als de eerste keer toen ik voor de deur stond bij Han Boering, grote kenner van de I Tjing, hangt ook deze keer een touwtje uit de brievenbus. Als ik op het punt sta om eraan te trekken doet Han al open.

‘Zo, was je daar weer,’ zegt hij, ‘kom erin.’

Even later zit ik aan tafel met een kop thee en probeer uit de dampen van Han’s sigaret te blijven.

‘Wat is je vraag?’ begint Han.

‘Ik wil graag inzicht krijgen in de weg die ik moet gaan met het schrijven van mijn tweede boek.’

‘Oh ja,’ zegt Han, ‘dat mailde je al. We zullen eens kijken wat de I Tjing daarover te zeggen heeft maar kun je eerst vertellen wat je in gedachten hebt?’

‘Ik ben met vragen blijven zitten ten aanzien van het gebruik van orakels en mediums. De hoofdpersoon heeft zich door allerlei mensen die met orakels werken, als medium fungeren of astrologie bedrijven, laten adviseren. Haar probleem is dat deze adviezen niet altijd met elkaar overeenkomen. Daarnaast heeft ze haar eigen inzichten ontwikkeld en berichten vanuit de spirit ontvangen en dat alles samen moet ze met elkaar zien te rijmen, wat niet altijd lukt. Ik wil in het tweede boek ingaan op het gebruik van orakels en mediums, door de hoofdpersoon er achter te laten komen welk advies ze met een gerust hart kan volgen en welk ze moet wantrouwen. Waar liggen de grenzen van de mogelijkheden van iemand die dergelijke adviezen geeft?’

‘Interessant,’ zegt Han en pakt zijn kaarten. ‘Het is goed om je alvast te realiseren dat orakels raadplegen van alle tijden is omdat het een menselijk streven is om meer te weten te komen over dat wat niet zichtbaar is.’

Han kijkt een poosje zwijgend naar de kaarten en hun positie, knikt en begint te vertellen.

‘In het midden ligt het Navolgen, dat betekent dat je jouw ideaal volgt. Nu gaat het erom wat er omheen ligt, wat voor je zal werken en wat tegen.’

‘Zie ik daar de Temmende Macht van het Kleine?’ zeg ik, ‘dat geneuzel en gekeutel op de vierkante centimeter?’

‘In dit geval betekent het dat je hard zult moeten werken om het verhaal werkelijk goed te vertellen maar ook dat je de nodige inspanning zult moeten plegen om het gepubliceerd te krijgen. De reden is me niet helemaal duidelijk.’

‘Och jee,’ zeg ik.

‘Het lukt je wel hoor,’ vervolgt Han, ‘maar het kost iets meer tijd. Eens verder kijken. Tja, een ontwikkeling in je eerste boek geeft problemen in het tweede. Dat komt door het voortschrijdend inzicht van de hoofdpersoon. Het ligt alleen vrij cruciaal in deze legging. Lastig voor je maar je weet vast een oplossing te vinden. Verder doe je veel ontdekkingen die je vanuit een ver verleden naar het hier en nu zullen voeren. En dat past heel erg bij dit boek en sluit goed aan bij je eigen natuur. Je gaat ontdekken hoe vaak mensen juist door wensdenken hun eigen werkelijkheid vertekenen. Het inzicht van de hoofdpersoon zal daardoor veel helderder worden. Ze is op een bepaalde manier geconditioneerd en daardoor is ze ook op een bepaalde manier om gegaan met adviezen van orakels, mediums en astrologen. Ze dacht te weten wat er werd bedoeld maar komt gaande het tweede verhaal tot andere inzichten. Een mooie ontwikkeling.’

Han steekt een nieuwe sigaret op, wat mij ogenblikkelijk in een hoestbui doet uitbarsten en gaat dan verder.

‘Je hebt een hoge ambitie, evenals de hoofdpersoon natuurlijk, dat geeft het hexagram de Spijspot weer maar je hebt ook te maken met de levensomstandigheden, dat is wat de Waterput laat zien en beiden maken deel uit van deze legging. Dat betekent als het doel, je ideaal en de middelen, dat wat maakt dat je jouw ideaal kunt realiseren, uit elkaar lopen, je het op moet lossen met wat er is.’

‘Wacht even,’ zeg ik, ‘wat wil je hier mee zeggen?’

‘Verwacht je nog een substantieel bedrag?’

‘Ja, mijn advocaat heeft een kort geding aangespannen in de letselschadewestie, ik verwacht dat de tegenpartij niet onder de betaling uit kan komen. Als dat achter de rug is moet de kwestie van de nalatigheid van de huisarts nog worden afgehandeld. Dus als het goed is krijg ik tweemaal iets uitgekeerd.’

‘Juist,’ zegt Han, ‘ik verwacht dat je ze beiden krijgt toegewezen maar als het niet is wat je verwacht, zul je het er mee moeten doen. Het neigt ernaar zich gunstig te ontwikkelen. Toch zijn omstandigheden alles bepalend voor de manier waarop je jouw ideaal vorm gaat geven, dat is wat de kaarten in deze legging laten zien. In de legging komen ook hindernissen op je pad, vandaar dat ik het ideaal koppel aan de omstandigheden. Maar deze lijn ligt er ook: *hij verkrijgt gouden pijlen*, wat wil zeggen: je kunt je echt op iets richten maar als de laatste kwestie met de verzekeraars achter de rug is, verbrand de papieren en vervolg je weg, maak optimaal gebruik van de omstandigheden maar laat je er tevens niet door weerhouden. Je komt er wel omdat je het gevoel hebt dat je dit boek moet schrijven, want dat betekent de lijn: *in opdracht van de koning*.’

Han bekijkt de kaarten nog eens goed, pakt zijn boek. ‘Ik zie ook dat de zielsopdracht van Eva vastloopt op een man,’ zegt Han. ‘Het kost grote moeite maar ze vindt een manier om ermee om te gaan en haar eigen weg te vinden. Dat laat het hexagram de Onschuld zien dat zegt: *wanneer je niet in overeenstemming met je natuur handelt, kom je alleen maar in de moeilijkheden*.’ Dat is een mooie ontwikkeling die de hoofdpersoon doormaakt, ze gaat werkelijk haar zielsopdracht vervullen.’

3.

Het is precies vijf jaar geleden dat ik Max opnieuw ontmoette en wist dat hij de man was waar ik in dit leven op heb gewacht. Maar ik wacht nog steeds en heb er schoon genoeg van. Elk stel dat ik ontmoet of ze nu gelukkig zijn of niet, wekt een intens verlangen bij mij op. Bovendien was het geen aangename ervaring om onzichtbaar in een ambulance gesleept te worden waarin Max werd vervoerd, nadat hij een hartaanval had gehad en ook nog eens verantwoordelijk te worden gemaakt voor de goede afloop. Het heeft me al heel wat onrustige uren bezorgd en nog steeds verwacht ik elk moment een telefoontje met de vraag of ik direct naar een ziekenhuis kan komen, wat nergens op slaat want Max houdt mij zoveel mogelijk op afstand. Zo wil ik niet verder gaan. Daarom sta ik voor de deur van Ian Graham om met White Bull te praten over de vreemde band tussen Max en mij.

‘Welkom,’ zegt White Bull, ‘zoals altijd begin ik met de vraag: hoe is het met je?’

‘Vreselijk,’ zeg ik, ‘alsof het leven tegen me samenspant.’

‘Vertel,’ zegt White Bull, ‘wat zit je allemaal dwars dan probeer ik om wat olie in de raderen te gieten, zodat je leven weer wat soepeler zal verlopen.’

‘Zoals je weet ben ik, inmiddels vijf jaar geleden, Max opnieuw tegengekomen. Op dat moment wist ik zeker dat hij de man van mijn leven was. Ook Maria, een paragnost, waar ik wel eens heen ga, leek met haar beschrijvingen dit te bevestigen. Maar Max lijkt zich nergens van bewust en raakt steeds meer geïrriteerd door mijn aanwezigheid in zijn leven. Dat had ik kunnen accepteren als hij niet telkens opduikt als ik een zielenreis maak. Hij is niet alleen aanwezig maar lijkt ook intens gelukkig op die momenten waarop we samen zijn.

Omdat hij in de aardse realiteit geen belangstelling voor mij heeft, heb ik een aantal keren de band die ik met hem voel

verbroken. Dat deed ik opnieuw vlak voor de laatste week van de healingopleiding. Tijdens een healing die ik kreeg om het relatiekoord met Max te helen en op die manier makkelijker en vrijer verder te kunnen gaan, werd het helemal een bonte boel: ik bevond me plotseling in een ambulance waar hij op dat moment werd gereanimeerd, een stem vertelde dat ik me moest centreren omdat ik zijn anker was op Aarde. Toen wist ik echt niet meer wat ik van de situatie moest denken. Toch liet ik ook dat voor wat het was, tot ik opnieuw contact met hem kreeg vanwege iets wat nu niet ter zake doet. Er gingen wat e-mails heen en weer maar ik bleef me niet welkom voelen. Omdat ik het gebeuren in de ambulance en zijn meereizen met mij daarmee niet kon rijmen, kon ik hem niet loslaten. Op een gegeven moment was ik de onzekerheid zo zat dat ik besloot om hem rechtstreeks mijn vriendschap aan te bieden, ik wist dat ik daarmee iets forceerde maar ik kon de situatie niet langer verdragen. Zijn antwoord liet enige dagen op zich wachten maar liet niets aan duidelijkheid te wensen over: hij houdt liever afstand. Ik begrijp er niets van. Liet hij me maar onverschillig maar dat is niet zo. Wat is er toch aan de hand? Waarom is er zo'n enorm verschil tussen de wereld van de spirit en de aardse werkelijkheid?

'Allereerst wil ik dit zeggen: jij hebt de zaken op de spits gedreven omdat je geen tijd meer wilt verspillen. Wat jij wenst is een fysieke relatie. Kijk naar de aardse werkelijkheid want dat is de plaats waar relaties op Aarde plaatsvinden. Max is op dat niveau niet geïnteresseerd.'

'Waarom is hij dan wel bij mij als ik een zielenreis maak?'

'Max heeft zijn reden waarom hij binnen de fysieke werkelijkheid van de Aarde niet voor jou kiest. Wanneer je een zielenreis maakt met behulp van ayahuasca, ben je verbonden met de hogere dimensies, op dat moment neemt zijn ziel de kans waar om bij je te zijn; voor zijn ziel is het de enige mogelijkheid. Jullie hebben een oude band en op het niveau van de spirit zijn jullie in harmonie en geniet hij van jouw gezelschap en jij van het zijne. Op het aardse niveau is hij niet met je verbonden, zijn brein regeert over de driedimensionale realiteit en zegt hem dat jij daar niet in past. Ik raad je aan als je weer een zielenreis maakt en hij weer

komt, om hem resoluut de toegang te ontzeggen. Want jij wilt niet alleen een spirituele relatie maar ook een fysieke. Hij verhindert dit. Max is nu niet in staat te kiezen voor de weg van de ziel en te breken met zijn huidige keuzes. Wat er tussen jullie gebeurt is het klassieke voorbeeld van de vrije wil die het programma van de ziel blokkeert en daarmee niet alleen zijn eigen leven beïnvloed maar ook dat van jou en van anderen. Het is een frustrerende situatie maar iedereen, inclusief de vrienden in de spirit, moet buigen voor de vrije wil. Het is niet anders.'

'Ik heb er meer dan genoeg van om alleen te zijn.'

'Precies. Waar jij naar verlangt is een aardse en fysieke relatie. Maar wat ik wel kwijt wil is dat je nogal eens de neiging hebt om in een staat van hoop te verkeren in plaats van te leven in het hier en nu. En hoop heeft een partner met de naam hopeloosheid. Als de een er is, is de ander niet ver weg. Een leven zonder hoop is geen hopeloos leven maar een leven met oneindige mogelijkheden, omdat werkelijk alles kan gebeuren. Geef de hoop op, hopen is het niet accepteren van wat er nu is. Wanneer je accepteert wat er nu is, bevrijd je hem en kan hij wellicht een andere keus maken. Ik moedig je met deze uitspraak niet aan om weer te gaan hopen. Leef met de fysieke realiteit en niet met wat een paragnost of een oud spook zoals ik je vertellen. Relaties spelen zich in de fysieke werkelijkheid af en niet in de astrale- of lichtwereld. Driedimensionaal is waar het allemaal plaatsvindt. Dit betekent overigens niet dat je niet meer naar je intuïtie moet luisteren, in tegendeel, je hebt een sterke intuïtie die je op het juiste moment naar de juiste plaats kan leiden. Je intuïtie spreekt door je gevoel, je lichamelijke sensatie en je weet: je lichaam is niet in staat tot liegen en helpt je onderscheid te maken tussen dat wat je waarneemt en wat je fantasie je wilt laten geloven. Je intuïtie resoneert in je lichaam, je fantasie niet.'

'Hoe kan het dat Maria zo accuraat Max wist te beschrijven als mijn toekomstige partner en dat al vele jaren voordat ik hem opnieuw ontmoette?'

'Zonder twijfel is deze vrouw zeer begaafd en heeft ze het beste met je voor. Wat er gebeurde is dat ze direct de oude band tussen jou en Max waarnam. Maar wat ze daarnaast waarnam is jouw

verlangen. Die twee zaken heeft ze bij elkaar gevoegd. Omdat ze jullie beiden zo scherp bij elkaar zag, gaf ze je allerlei details waardoor het voor jou bijna een gegeven werd dat Max in dit aardse leven je partner zou zijn. Dat had ook gekund als zijn vrije wil geen andere keuze had gemaakt. Op dit moment verlang jij naar de klassiek situatie van vrouw ontmoet man, de stap voor stap realisatie die leidt tot een relatie. Gun het jezelf, laat Max gaan, leef in het nu en stuur hem weg als hij weer bij je komt tijdens een zielenreis, want dat is een regelrechte marteling voor je en bovendien ook erg verleidelijk om weer in mee te gaan. Wat jij nodig hebt - ook gezien het werk dat je te doen staat - is een zeer aardse relatie met alle genoegens die ermee gepaard gaan, iemand die je in het hier en nu houdt, ook al zul je met enige regelmaat de andere dimensies bezoeken. Je bent tenslotte niet op Aarde gekomen om een spirit te zijn. Een dergelijke relatie is ook goed om je hart open te houden, want dat is de plaats waar wij en dus ook Tithua, onze boodschappen en aanwijzingen plaatsen. Denk nu niet dat Tithua ongeduldig zit te wachten tot jij in staat bent om met haar samen te werken, nee, waar zij is bestaat geen tijd, ze wacht rustig tot je zover bent. Als het zover is, kan het allemaal erg snel gaan. Heb je nog meer vragen?’

‘Het was duidelijk, dank je wel. Ik heb alleen nog een kleine vraag over de rechtszaak die over een paar weken zal plaatsvinden.’

‘Vraag maar.’

‘Ik merk dat ik erg gespannen ben over de uitkomst van de zaak en bang ben dat dit alleen al een negatieve invloed heeft. Wat zit er in mij wat dat betreft aan oude overtuigingen?’

‘Weet dat de situatie je niet meer dient en dat niet alleen de menselijke wet maar ook de spirituele wet van invloed is op de uitkomst. Verder wil ik je zeggen, wat de uitkomst ook zal zijn, maak je er niet afhankelijk van. Deze kwestie dient je eenvoudigweg niet meer. Over elk drama moet een keer het gordijn vallen. Ook over dit drama.’

‘Dank je wel,’ zeg ik.

‘Ik dank jou dat je me de gelegenheid bood om je te dienen en denk er aan dat je deel uitmaakt van het Universum, wiens enige

verlangen is om te geven. Je hebt geen idee welke zegeningen in je leven komen wanneer je daarnaar leeft. Ik zegen je en koester het beeld van het hoogst mogelijke voor je. Vind de werkelijke vrijheid waarmee je op Aarde een reflectie wordt van de waarheid. God zij met je.'

White Bull verdwijnt en langzaam komt Ian terug.

Thuis gekomen pak ik mijn spullen bij elkaar om een nieuwe zielenreis te gaan maken.

4.

‘En...?’ vraagt Anton als ik verslag kom doen van het weekend.

‘Het draaide alleen maar om Max, Max en nog eens Max. Zoals de situatie nu is verspert hij me volledig de weg, precies zoals White Bull zei. Dat was niet het enige; ik heb tijdens de ayahuascaceremonie de codewoorden gekregen die hij en ik hadden afgesproken om te gebruiken in dit leven. Ik was ze compleet vergeten.’

‘En wat zijn die codewoorden als ik zo vrij mag zijn om dat te vragen?’ zegt Anton.

‘Ik heb je nodig.’

‘Ik heb je nodig?’

Ik hoor dat hij moeite moet doen om niet te lachen.

‘Waag het niet.’

‘Ik zou niet durven maar toch bijzonder dat je ooit juist die woorden hebt afgesproken.’

‘Ja, ja, ik weet het; de enige woorden die ik niet heb gebruikt in contact met Max, die ik mijn strot niet uit kon krijgen. En zal ik je eens wat zeggen? Het is te laat om ze nog te gebruiken.’

‘Je zou het op zijn minst eens kunnen proberen.’

‘Denk je dat ik er nog iets mee kan bereiken?’

‘Daar gaat het volgens mij niet om. Het gaat erom dat je die woorden eens uitspreekt en het liefst dat je ze ook nog meent.’

‘Maar ik heb hem niet meer nodig. In feite heb ik hem al los gelaten na wat White Bull me vertelde.’

‘Geloof je het zelf? Volgens mij zou het goed zijn om die woorden wel te benoemen, desnoods om hem te laten weten dat je ze nauwelijks uitgesproken krijgt.’

‘Ik zal er eens over nadenken.’

Eenmaal weer thuis ga ik achter mijn laptop zitten om Max een afscheidsmail te sturen. Uren ben ik bezig om de juiste formulering te vinden. Als ik eindelijk tevreden ben durf ik nog

niet direct op de verzendknop te drukken. Ik sta op loop naar de keuken, zet een kop thee, loop terug en lees de tekst nog een keer. Klopt het, schrijf ik niet weer iets waar ik spijt van krijg?

Dag Max,

Wees gerust dit is het laatste bericht dat ik je stuur en het is als afscheid bedoeld.

Voordat jij en ik aan dit leven begonnen maakten we een afspraak om elkaar te steunen als het moment daarvoor was gekomen en zoals ik je al eerder liet weten. De woorden die we afspraken als de een de ander nodig had, waren: 'ik heb je nodig.' Helaas herinnerde ik me die woorden niet terwijl ik toch werkelijk wel wat hulp kon gebruiken, ik kwam niet eens op het idee, in feite zijn het woorden die ik nauwelijks kan uitspreken.

Afgelopen weekend, werd me getoond dat ik niet verder zou kunnen als ik niet iets deed aan de situatie tussen jou en mij. Toen ik de afgesproken woorden hoorde, was ik stom verbaasd omdat ik me juist die woorden niet had herinnerd.

White Bull (wie dat is kun je op deze website vinden:

www.kindmanmankind.org) vertelde me onder anderen, toen ik vroeg wat er toch aan de hand is: 'dit is een klassiek voorbeeld van het doorkruisen van een zielsprogramma door de vrije wil. Heel frustrerend maar iedereen moet hiervoor buigen, zelfs als het andere levens beïnvloed.'

Ik kan niet anders dan buigen voor jouw vrije wil en ook kan ik niet langer wachten. Ik had je nodig maar dat zei ik niet ronduit. Omdat ik het wachten moe ben en heel graag iemand naast me wil hebben, ga ik verder.

Ik wens je veel liefde en licht op jouw verdere levenspad.

Eva

Nee, ik zie niets wat ik niet meen of waarmee ik iets probeer te bereiken. Het is zoals ik het heb opgeschreven. Dan druk ik op de verzendknop. Zo dat is dat, denk ik. Een dag later is er antwoord.

Dag Eva,

Een bedelaar in India ging naar de tempel, brandde wierook en bad tot zijn favoriete Boeddha; 'Heer ik ben toch zo arm en ongelukkig maak toch dat ik de lotto win. Zo bad de vrome

bedelaar dagelijks in de tempel en gingen de jaren voorbij. Op een mooie dag was de Boeddha dit gezeur zat. Hij sloeg zijn ogen op en zei: "Waarom koop je dan niet een lootje" ...

Wel hier en ginder, denk ik, word ik nu met bovenstaande dramkont vergeleken?

Met dit antwoord zie ik onder ogen dat ik mij tegenover jou moet verantwoorden voor mijn handelen of niet handelen.

Voor wie niet wijs is, zoals ik, Eva, is het leven vol raadsels, geheimen zo je wilt. Wat het leven mij tot nu toe leerde is dat schijn en paradox karakteristieke levensvormen zijn. Zo blijft het voor mij maar een vraag of er een diepe waarheid schuilt in het oude adagium dat alles een illusie is en onze wereld louter schone schijn. Aan die verwondering ontleen ik inspiratie en ervaar ik levenslust. Een geheim moet zo blijven, anders is het geen geheim meer.

Je zou je kunnen afvragen of de afstand die ik tot jou bewaar jou niet de ruimte en de vrijheid geeft die jij in dit leven nodig hebt. En of mijn vrije wil om jou niet in mijn leven toe te laten niet ook door een wijs plan wordt gestuurd of ingegeven. Boodschappen die van ver komen zijn niet altijd eenvoudig te ontcijferen moet je maar denken. Dit weten ontdek je laag voor laag door jouw leven te leven. Dit is mijn boodschap voor jou en hier moet je het mee doen. Je moet er maar op vertrouwen dat ik oprecht ben.

Noodzaak is een kenmerk van handelen of niet handelen. Er is geen noodzaak om te zijn. Het leven is eeuwig anders zou het niet zichzelf zijn. "Mijn manifestatie is een speling van de natuur, goddelijke dwaasheid", zei ooit een wijze man.

Wees een goddelijke dwaas Eva en doe alleen wat nodig is. Het ga je goed.

Max

Ik lees en lees en probeer de diepere lagen van wat Max zo prachtig schrijft te doorgronden, terwijl ik ondertussen verwoede pogingen doe om mijn irritatie ten aanzien van de woorden '*hier moet je het mee doen*', onder de duim te houden. Schetst hij zichzelf nu als een door mijzelf gecreëerde illusie, als het Boeddhabeeld van de bedelaar, want ik neem aan dat ik niet

model sta voor de Boeddha. Wat laat hij me eigenlijk zien? Waarom verhuult hij zijn gevoelens door zoveel woorden en metaforen te gebruiken? Is hij bang mij te kwetsen en is dit zijn manier om de boodschap over te brengen?

Zo lezend lijkt het wel alsof Max mijn intenties niet heeft gevoeld en dat doet pijn. En is het toeval dat hij het woord dwaas gebruikt? Ik denk aan de eerste keer dat de dwazen me uitnodigden om te komen spelen, ik denk ook aan de tarotkaart die ik ooit trok als jaarkaart, aan de kaart van de joker die me waarschuwde ergens nog eens goed over na te denken. Ik weet het niet. Toch doet het me goed dat Max eindelijk echt ingaat op een persoonlijk bericht van mij en hij ook lijkt te luisteren naar berichten die van ver komen; berichten vanuit andere en hogere dimensies, al stroken ze niet met zijn bijna constante aanwezigheid tijdens mijn zielenreizen. Ik heb trouwens nooit aan zijn oprechtheid getwijfeld. Denkt hij dat, hoe komt hij erbij? Ik besluit wijs te zijn, niet te gaan bekvechten en vooral niet te proberen om mijn gelijk te halen. Misschien dat ik zelf door niet meteen mijn gevoelens te hebben gedeeld debet ben aan de ontstane situatie? Had ik maar...dan...Had ik maar, helpt weinig als ik het niet heb gedaan. Ik weet nu dat ik nooit meer een dergelijke situatie zal laten ontstaan. Open communiceren is de kortste weg naar geluk. Maar ik blijf me wel gefrustreerd voelen, omdat er iets knaagt, iets dat me zegt dat er misverstanden in het spel zijn, dat er een beeld van mij is ontstaan dat niet klopt. Ik kan er nu alleen niets aan doen en dat maakt me nijdig.

Dank je wel Max, ik waardeer dat en wat je hebt geschreven. Overigens heb ik nooit aan je oprechtheid getwijfeld en ben jij een van de mensen in mijn leven die hoewel je jezelf niet wijs noemt, tenminste moeite doet om zo wijs mogelijk te handelen of niet te handelen.

Well, Cu in heaven!

Eva

Cu in heaven, ja, daar zal het wel op neer komen. Volgens mij is het eerste wat ik zal doen als ik aankom, eens flink te keer gaan. In

mijn gedachten storm ik op Max af, grijp hem in zijn hemelse lurven, sleur hem over de vloer en vecht mijn woede eruit. Ondertussen slaat Petrus hoofdschuddend dit niet zo hemelse tafereel gade.

Deze voorgenomen actie bevalt me wel want hier zit ik dan op Aarde en in mijn eentje, terwijl de afspraak was het op een gegeven moment samen te doen. Alsof ik in de val ben gelokt. Ik wilde niet opnieuw naar de Aarde maar omdat Max mee zou gaan heb ik tenslotte ingestemd. En kijk nu eens. Toch heeft de hemelse vechtpartij met Max me goed gedaan, want verdorie nog aan toe, ik laat me er toch zeker niet onder krijgen? Geen Max in dit leven? Goed, prima, dan ga ik alleen verder of wie weet ontmoet ik een andere man.

Langzaam zakt mijn baldadige en boze bui en komt er een ouder en wijzer stuk tevoorschijn. Er zit een vrouw in mij die zich niet wil laten bepalen door anderen maar die zich herinnert iets te doen te hebben. Bovendien heb ik geen zin om me als een boze puber te gedragen, mijn behoefte ligt in het overstijgen van oud zeer, de restanten van oude wonden te helen en in het doen van mijn werk.

De dagen erna blijkt hoe diep ik me verbonden voel met Max. Voor de verandering trekken alle emoties weer langs: woede en intens verdriet vermengen zich met opluchting om ogenblikkelijk weer plaats te maken voor het gevoel van diepe verlatenheid en zelfs van verraad. Ik kruip in een hoekje van de bank en voel me zo nietig, zo klein en alleen. Ik vouw me om mijn gewonde hart en vraag me af of deze pijn ooit weer plaats kan maken voor vreugde. Ik denk aan die keer dat White Bull me kwam halen en meenam naar de lichtwereld, aan het gevoel van totale verbondenheid en vraag me af hoe het in hemelsnaam mogelijk is dat ik me nu zo eenzaam voel, zo van alles en iedereen verlaten. Waarom heb ik Max niet meteen losgelaten toen bleek dat hij me amper zag staan en niet ontvankelijk bleek voor mijn berichten uit de andere dimensies. Waarom?

Als de mist van treurnis eindelijk wat optrekt gaat op een dag de telefoon en nog geen twee minuten later is mijn stemming aanzienlijk verbeterd. Geen rechtszaak maar een schikkingsvoorstel dat zelfs redelijk is. Eindelijk is een van de letselschadezaken na zes jaar ten einde! Ik kan het nauwelijks geloven en toch lijkt werkelijk één gordijn over dit drama te zijn gevallen.

's Avonds zit ik met Anton bij Ian thuis aan de champagne en voel een diepe dankbaarheid voor de vriendschap met deze twee lieve kerels.

5.

Samen met Inanya loop ik door onherbergzaam gebied. Ik heb geen idee waar we heen gaan. Inanya verscheen plotseling toen ik op het punt stond om naar bed te gaan en wenkte me haar te volgen. Zonder nog een woord te zeggen, draaide ze zich om er kennelijk van uitgaand dat ik achter haar aan zou komen. Inanya's zwarte herder loopt voorop en lijkt precies te weten waar we heen gaan. Ik heb moeite om Inanya bij te houden, ik ben niet gewend om als een geit rotsen te beklimmen.

Na veel klauteren en klimmen staan we uiteindelijk voor een grot. De hond kijkt om, ziet dat Inanya hem volgt en verdwijnt door een nauwe opening. Ik ben niet zo dol op smalle ruimtes en aarzel. Toch wil ik niet blijven staan. De hond en Inanya staan in de gang te wachten, draaien zich om zodra ze mij zien en beginnen te lopen. Ik volg. Voor mijn gevoel slingeren we dwars door de berg en raak ik volledig mijn gevoel voor richting kwijt. Eindelijk zie ik het geflikker van kaarslicht opdoemen. Even later sta ik in een hoge en vrij grote ruimte met in het midden een grote, houten tafel. Aan de tafel zit een oude man en voor hem ligt een spel kaarten. Inanya gaat zitten en gebaart me hetzelfde te doen. De hond laat zich op de grond zakken en doet zijn ogen dicht.

Eenmaal aan tafel kijkt de oude man me schattend aan, schudt de kaarten en waaiert ze dan uit over de tafel. Met zijn hand nodigt hij me uit een kaart te trekken. Ik kijk naar de kaarten en kies er een uit. De oude man draait de kaart om en legt hem op tafel. Het is bekers twee, een misleidende kaart die er heel romantisch uitziet met die twee geliefden, de bekers die ze elkaar geven en de grote vleugel er boven. Maar kijk je goed dan zie je dat de een zijn of haar volle beker alsmaar weggeeft aan de ander. Het is de kaart van een noodlottige verbintenis.

De oude man gebaart dat ik nog een kaart moet trekken. Ik pak de volgende kaart. Zwaarden tien. Een van de meest gevreesde kaarten. Met tien zwaarden doorboort ligt een figuur op de grond.

Zwaarden tien, de kaart van het grote loslaten en wel radicaal alsof er plotseling met bruto geweld is ingebroken in je bestaan. Weer gebaart de man nog een kaart te trekken. Ik pak opnieuw een kaart en kijk naar de Dood. Ik heb geen verdere uitleg meer nodig, want dit is de kaart van het afscheid nemen van het oude om ruimte te maken voor iets nieuws.

De man staat plotseling op en wenkt mij om hem te volgen. Inanya kijkt mij indringend aan, ik begrijp niet goed wat ze bedoelt maar sta vol verwachting op om de man te volgen. We lopen in hoog tempo gang in, gang uit, tot de man als in rook lijkt te zijn opgegaan want zonder dat ik een zijgang of een andere ruimte heb gezien, is hij ineens verdwenen. Ik sta voor een muur en kijk verbijsterd rond. Gelukkig zijn mijn ogen inmiddels aan het schemerduister gewend geraakt waardoor ik niet direct in paniek raak. Besluiteloos blijf ik staan. Dan verschijnt Inanya. Ze wenkt me en samen lopen we terug. Aan de tafel zit de oude man alsof hij niet weg is geweest. Zo langzamerhand gewend aan vreemde verschijnselen verbaas ik me hier niet meer over.

‘Voordat je wat dan ook doet, moet je eerst voelen. Ben je dat vergeten? Je gevoel liet ogenblikkelijk weten dat je de man niet moest volgen en toch deed je het.’

Ik schaam me lichtelijk want ik lijk telkens weer de lessen van Inanya te vergeten.

‘En als blijkt dat je een verkeerde beslissing hebt gemaakt of vast bent gelopen, keer je terug naar je uitgangspunt en maak je een nieuwe keus. Als je bijvoorbeeld terugkeert naar het moment toen bleek dat Max niet voor jou koos, kun je een nieuwe keus maken. Doe dat, het maakt dat je de weg weer vrij maakt. Doorvoel wat er de laatste tijd is gebeurd, overdenk wat je in de problemen heeft gebracht, maak de balans op en neem een besluit. De kaarten hebben gesproken, je begreep heel goed wat ze je te zeggen hadden. De periode waar je nu voor staat is van groot belang maar je mag en kunt er niet aan beginnen zolang je niet definitief afscheid hebt genomen van dat wat je weg blokkeert. En je kunt de taak die je op je hebt genomen niet dragen als je door de pijn van het leven je hart afgesloten houdt.’

Ik kan alleen maar knikken. Dan verbreekt de sluier het contact met Inanya. Ik zit weer in mijn eigen huis en kijk naar de flikkerende kaars op tafel.

6.

Nu ik werkelijk Max achter me ga laten moet ook het familiegeheim boven water komen. Niets uit de oude cyclus mag meer als stoorzender werken. Ik pak de telefoon en bel Mayet, een groepsgeenoot van de healingopleiding en degene naar wie White Bull verwijst als er sprake is van hardnekkige kwesties. Mayet werkt met trauma's die zijn ontstaan in de bloedlijn. Ik vertel haar van het geheim, van dat wat ik heb gezien tijdens de soul retrieval en de reïncarnatiesessie¹.

'Natuurlijk kan ik je proberen te helpen,' zegt Mayet even later, 'ik bel je na mijn afspraken van vandaag terug. Dat zal eind van de middag zijn. Reken erop dat ik hoogstwaarschijnlijk twee sessies nodig heb.'

Aan het eind van de middag installeer ik me met de telefoon in een stoel om minstens anderhalf uur door te brengen met Mayet.

'Ik begin met mij af te stemmen, daarna kijk ik naar wat ik nu bij je kan waarnemen om vervolgens je leven vanaf de conceptie tot en met je twintigste jaar te bekijken. Tijdens de tweede sessie kijk ik verder terug in de bloedlijn. Goed, ik stem me nu af. Je mag me als ik begin altijd onderbreken om vragen te stellen.'

Dan is het stil. Ik wacht gespannen op wat Mayet zal waarnemen.

'Je hebt allereerst veel moeite om je thuis te voelen op Aarde, je hebt niet het gevoel erbij te horen qua trilling; alsof er iets niet klopt. Je wordt gekweld door een gevoel van heimwee en achtervolgt door angst. Je hebt al veel begrepen maar dit heeft niet geleid tot het door jou gewenste resultaat. Je vertrouwen in mensen is heel kwetsbaar met name ten opzichte van vrouwen. Van nature ben je heel spiritueel, daar ligt je vertrouwen. Je opdracht is onder anderen om dit vertrouwen te integreren met de aardse energie waar jij jezelf nu in bevindt. Jouw innerlijke gebruiksaanwijzing over hoe je moet leven komt niet overeen met